

Veer

Veer

Pier Jaarsma

Schrijver: Pier Jaarsma
Coverontwerp: BRAVE NEW BOOKS
Coverkunst: © Wietse David Jaarsma
ISBN: 9789402175813
© Pier Jaarsma, 2018

HOOFDSTUK I

Amsterdam-Buiten

30 December 2049

Vroeg in de middag

Ik wou dat die mist eens optrok. Waar ben ik eigenlijk? Ik loop hier voor mijn gevoel nou minstens al een half uur langs die stinkende gracht met die afschuwelijke betonnen muur erachter. Hoe heb ik het in mijn hoofd kunnen halen om met dit weer een wandeling te maken. Ik moet nu toch eigenlijk wel zo'n beetje in de buurt van de Museumpleinhangar zijn. Hoe laat is het eigenlijk? Aan mijn horloge heb ik niks meer. Dat is blijven stilstaan. Toevallig precies om twaalf uur. Toevallig? Nee, natuurlijk niet, want toeval bestaat niet. Het zal die oude veer wel zijn. Probeer dat nog maar eens gerepareerd te krijgen. Nou ja, aan alles komt een eind, dus ook aan het gouden polshorloge wat ik van mijn vader geërfd heb. Slechts een keer eerder is het stil blijven staan. Het is eigenlijk het enige dat ik nog van hem heb. Ik hou het maar gewoon om, ook al doet hij het niet meer. Puur om de esthetiek. Waar is toch die Museumpoort? Die moet nu toch eens komen?

Ah! Eindelijk! Daar heb je hem. Mijn God! Daar zit iemand aan een tafeltje boeken te verkopen. In deze mist en kou. Dat lijkt mij niet gezond. Hè? Is dat Hans? Ja verdomd,

dat is Hans! Zou hij het al weten van Kristien? Ach ja, dat heeft hij vast al gehoord van Carolien. Hij heeft misschien wel zin om even met mij de stad in te gaan.

“Ha, die Hans! Hoe is het met je beste man? Jij ziet eruit alsof je wel wat gezelschap kan gebruiken.”

“Professor Heijnckens!”

“Zeg maar Rob. We kennen elkaar immers al zo lang.”

“Ik maakte maar een grapje.”

“O.K. dan is het goed. Heb je al wat boeken verkocht?”

“Het wil nog niet zo vlotten.”

“Eens kijken Hans. Wat heb je geschreven? ‘Het oude veer’. Mooie omslag, maar moet dat niet ‘De oude veer’ zijn?”

“Nee, zo’n veer bedoel ik niet. In de middeleeuwen was hier in de Singelgracht een veer. Ongeveer op de plek waar nu de Museumbrug is. Ik heb mijn boek trouwens ook vertaald naar het Engels, voor de buitenlandse toeristen.” Hans legt zijn hand met een aan de toppen opengeknipte vingerhandschoen op een stapel boeken.

“Ah, ja. Ik zie het. ‘The Old Ferry’. Ik wist niet dat jij je interesseerde voor de geschiedenis van Amsterdam.”

“Ja..., dat doe ik wel. Van jongs af aan eigenlijk al. Amsterdam, het Venetië van het Noorden. Niet het enige natuurlijk. Giethoorn, mijn geboortedorp, wordt ook zo

genoemd. En niet te vergeten Stockholm. Daar hebben jij en ik ook nog een verleden liggen, weet je nog.”

“Ja, dat weet ik nog wel. Maar waar gaat je boek eigenlijk over?”

“Het is een historische roman. Ik gebruik het veer eigenlijk meer als een metafoor. Als je op zoek bent naar geluk, dan kom je wel eens wat obstakels tegen. Gelukkig kun je vaak wel iets vinden waardoor je over dat obstakel heen kunt. Bijvoorbeeld een veer.”

“Ik kan je niet volgen, Hans. Maar het klinkt heel interessant hoor! Mooi lettertype, ook. Wie is je uitgever?”

“Ik heb het in eigen beheer uitgegeven.”

“Aha! Juist, ja. Loop je anders even mee de stad in? Dan kunnen we even bijkletsen en je ex eren met een glas wijn. Voor jou alcoholvrij natuurlijk.”

“Nee, bedankt. Ik kan hier niet weg.”

Wat ongezellig. Nou goed, dan ga ik wel alleen. De kans is trouwens klein dat het met Hans erbij gezellig wordt. Als alcoholist was Hans niet gezellig... dat is natuurlijk een ‘understatement’... maar als ‘nuchterist’, zoals Kristien vaak naar hem refereert in verzweedst Nederlands, al helemaal niet. Maar laat ik eerst eens even op een rijtje krijgen wat er allemaal gebeurd is in het afgelopen jaar. Ik dacht dat ik alles in mijn bestaan onder controle had, maar zelfs ik sta af en toe machteloos tegenover het noodlot. Wat natuurlijk niet bestaat, maar bij wijze van. Dat moet ik eerst allemaal met een nuchter hoofd verwerken. Ik laat de kroegen maar even voor wat die zijn. Ik loop wel een stukje verder naar het

oude Provinciaal Museum, wat trouwens in de volksmond hardnekkig ‘Rijksmuseum’ heet. Nou ja, museum? De zalen zijn leeggehaald. Het is nu een opvangplek voor daklozen en verslaafden, wat natuurlijk een beetje dubbelop is, naar mijn mening. Daar kan ik wel een tijdje zitten om het afgelopen jaar te overdenken. Als ik net doe alsof ik aangeschoten ben, dan zullen ze bij de receptie niet door hebben dat ik niet dakloos ben. Aan mijn neus kun je gelukkig niet zien dat ik een ruim bemeten appartement in Zandvoort bezit. Ik bedoel natuurlijk Amsterdam aan Zee. Meestal is er nog wel ergens een bankje vrij in een van de oude tentoonstellingszalen. Er zullen op dit tijdstip nog wel niet zoveel daklozen zijn. Die verschuilen zich nu nog in de kroegen met een biertje in de hand.

“Hallo! Jij daar! Wat kom je hier doen?” zegt de receptionist.

“Ik kom voor de opvang” lieg ik.

“Is het daar nog niet wat te vroeg voor?”

“Er ligt nog een tas met kleren van me” lieg ik voor de tweede keer.

“Loop maar door dan.”

Dat ging vlotjes! Ah, dat treft! Dit was volgens mij de zaal waar de Nachtwacht in hing. Daar staat nog een oud bankje. Nu kan ik mooi dat schilderij van de schutterij van Amsterdam nog even bewonderen. Ik projecteer het gewoon vanuit mijn bijna fotografische geheugen op de lege wand. Er is zo te zien weinig verschil tussen de chaos van kapitein Banninck Cocq en het Amsterdam van onze tijd. Althans het

Amsterdam-Binnen, daar waar de Nachtwacht rondliep in Rembrandts tijd. Dat spelende meisje waar Rembrandt zoveel licht op laat vallen, lijkt inderdaad veel op Carolientje.

HOOFDSTUK II

Amsterdam-Buiten

30 December 2049

Later in de middag

Ik ben blij dat dit ‘annus horribilis’ bijna afgelopen is. Beetje bij beetje verlies ik mijn geliefde echtgenote aan een rotziekte. Het begon ruim een jaar geleden. Kristien kreeg rugklachten. Ondanks alle chiropractors en naprapathen die ze uitprobeerde, wat ik overigens allemaal kwakzalvers vind, werd ze maar niet beter. Ze heeft nog een paar weken thuis op bed gelegen totdat de huisarts de therapie met spierverslappende medicijnen niet meer vertrouwde en haar voor onderzoek naar het Amsterdams Medisch Centrum stuurde. Daar bleek dat ze botkanker had. Op goede vrijdag hadden Kristien en ik met de behandelend arts een slecht-nieuws gesprek. Na enig aandringen gaf de arts de prognose: hooguit een jaar had Kristien nog te leven. Sindsdien takelde ze af, sneller dan verwacht. Ondanks de morfine die ze de laatste tijd al krijgt, is haar lijden groot. Een ruggenwervel is door de kanker helemaal ingezakt, waardoor ze verlamd is geraakt. De uitzaaiingen hebben ook de schedel aangetast, waardoor ze aan een oog blind is geworden. Nu is zij de palliatieve fase binnengetrepen, zoals dat eufemistisch heet. Hè, wat is dat toch vervelend dat mijn horloge stuk is. Hoe kan ik nu de tijd in de gaten houden. Ik kan hier niet te lang

blijven zitten mijmeren over het afgelopen jaar, want anders kom ik nog te laat voor het bezoeken. Laat ik dan nu maar alvast gaan. Ik kan immers ook niet zo hard vliegen in de mist. Normaal geniet ik altijd volop als ik onder mijn personedrone boven de stad hang. Ik verbaas mij nog altijd weer over die enorm snelle ontwikkeling van de technologie in de eerste helft van onze eeuw. Dat belooft nog wat voor de tweede helft. Ik hoop dat ik daar getuige van mag zijn. En waarom ook niet? Tegenwoordig loopt de gemiddelde levensverwachting zo'n beetje tegen de honderd. Het genieten zal mij straks echter door de mist en laaghangende bewolking wel worden belet. Ik moet zo meteen goed op mijn hoogtemeter blijven letten om niet tegen hoogbouw aan te vliegen.

Ik loop de Museumplein-hangar binnen en stop een extra briefje van vijftig in de hand van de bewaker. Ondanks het smeergeld doet hij er tergend lang over om mijn PD uit de rekken te halen. Waarschijnlijk zijn manieren om te laten zien dat de prijs voor omkoping gestegen is. Ze worden ook hoe langer hoe brutaler, die lui. Hè, wat ergerlijk! Dit komt mij vandaag heel slecht uit. Voor mijn gevoel duurt het wel een kwartier voordat de bewaker mij mijn toestel overhandigt en ik kan opstijgen. Ik stijg snel naar een hoogte van honderdvijftig meter. Dat moet veilig genoeg zijn. Ik begin opeens hevig te slingeren. Iets heeft mijn PD behoorlijk uit evenwicht gebracht heeft. Mijn hartslagmeter schiet naar honderdtachtig. Na enkele ogenblikken hang ik gelukkig weer rustig in de lucht en mijn hartslag keert terug tot een normaal niveau. Ach ja! Dat is waar ook. De vuurwerkverkoop is vandaag begonnen.

In de Provincie Nederland mag vuurwerk verkocht worden twee dagen voor oud en nieuw. Sinds kort is het overigens strikt verboden vuurwerkraketten te verkopen, en zeker af te schieten. Dat is een van de weinige regels die ik terecht vind want het is tegenwoordig veel te gevaarlijk voor het droneverkeer. Overig vuurwerk mag alleen op Nieuwjaarsochtend van nul tot drie uur. Helaas lukt het niet iedereen om zo geduldig te zijn. De afgelopen jaren heeft de politie echter streng opgetreden tegen overtreders en schuwt daarbij het gebruik van kogels niet. Ondanks de hardnekkige maar zinloze protesten van een bonte doch kleine verzameling van honden- en kattenbezitters, milieuactivisten en neopacifisten, wordt er ieder jaar weer een record in de vuurwerkverkoop gevestigd. De protesteerders, zonder uitzondering Kansrijken, roepen de ergernis en agressie op van Kansarmen, die na een heel jaar sparen, meestal met geld verdiend in de criminaliteit, illegale zware vuurwerkraketten aanschaffen.

Een van die raketten raakte nu net mijn PD. Een propeller is compleet verdwenen. Gelukkig is de stabilisatietechnologie van de nieuwere generatie PDs zo verbeterd dat ik, met de resterende functionerende propellers en ondanks de dichte mist, veilig kan landen op het PD-platform op het dak van het Metropool Hospice. Vanwege de kou, maar eigenlijk meer uit gewoonte, besluit ik zo dicht mogelijk bij de uitgang van het platform oftewel de ingang van het Metropool Hospice te landen. Dat blijkt nog niet zo gemakkelijk te zijn, want het dak staat al bijna helemaal vol met PDs. In de tijd dat ik nog filosofiestudent was had iedereen een fiets in Amsterdam. Nu lijkt het wel